

Розтерзаний автомобіль

Леонід Чернов

- Як хороші шляхи й автомобілізація є запорука соціалізму, то й рішили ми при нашій установі організувати осередок Автодору.

Найперше - замовити бланки, печатку й конверти.

Замовили. Далі - намалювали плаката. Чудесний, незрівнянний вийшов плакат. Стиль - футуристичний. По-простому кажучи, такий, що жодної літери не прочитаєш.

Приліпив Вася плаката, поставив стіл, розклав на столі бланки.

- Можна вважати, - каже, - що працю налагоджено. Працюємо на всі сто. Аж шкварчить.

Минув тиждень. Минуло два.

- Васю, - кажу, - щось негаразд у нас з Автодором.

- А що таке? - питає Вася. - В чім річ? Плакатик висить, стіл стоїть, бланки лежать. Чого тобі ще треба?

- Наслідків начебто не видно, - соромливо й тихо кажу я.

- Наслідків? Яких же тобі таких ще наслідків треба?

- Та шляхи, - кажу, - як і раніш, погані, а щодо автомобілів, так ще гірше: нюхаєш тільки таксіський бензин - та й годі.

- Конкретно! - кричить Вася.

- Конкретно, - кажу, - треба нашій ячeyці купити старий автомобіль та відремонтувати його. Буде практика для хлопців.

Вася вхопив мене за комір. Думав, битиме. І що ж ви думаєте: цілує!!! Обнімає й цілує.

Коротко кажучи, купили ми старий автомобіль. Барахлишко парадозне. Відремонтували. Потіли. Фарбували. Вийшла така машина, що й наркомові не сором на неї сісти.

І зверніть увагу: раніше - так на засідання нашого Автодору калачем нікого не заманиш, а тепер виходить вся ячeyка в повному складі, і навіть Яша-кур'єр, засунувши пів пальця в ніс, пхається в автомобіль на тій підставі, що він - активний автодорівець і мало не він сам увесь Автодор видумав.

- Ну, хто ж буде їздити? - гукає Вася.

- Я!

- Я!

- Я!

Такий галас підняли, що на вулиці подумали, що тут місцком письменників і бездомні письменники прийшли вимагати кімнат.

За пів години пересварилися, як чорти. Один кричить:

- Я карбюратор паяв!!

Другий:

- Я шини заклеював!!

Третій:

- Я кузов лагодив!!!

Виходить, кожний уклав працю. А раз так — кожний має право проїхатись.

- Чорт з вами! - кричить Вася. - Сідайте.

Ну, ви ж самі розумієте: тридцять чотири чоловіки. Пирхнув мотор - і став. Не везе. Формений страйк. І не забудьте: хай би буржуї сіли, а то ж самий чистокровний пролетаріат понасідав - і не везе! Саботаж!

Поставили машину в гараж.

- Розходьтєся! - кричить Вася. - Лавочка закривається. Завтра складемо чергу, тоді й їздитимемо.

Склали.

Прочитав її Вася перед автодорівцями. Читав, треба віддати йому справедливість, з натхненням, запалом і сльозами. Вроді як Сосюра поему свою читає.

- Прочитав - знову галас.

- Чому, - кричить один, - я в другій черзі? Я обидва передні колеса ремонтував!

- А я в третій черзі! Я задні колеса ладнав. Коли так - знімай задні колеса! Спробуй тоді поїхати!! Їхатимеш з такою швидкістю, з якою будується в Харкові будинок письменників.

Ну, що ти його вдієш?

Знову поставили машину до гаража.

Вася шепоче:

- Нікому не кажіть: я склав нову чергу і кожного сам викликатиму. Щоб інші не знали.

Назавтра викликали чотирьох чоловік. Пішли до гаража. Заводити мотор - нема магнето, карбюратора, одного переднього й одного заднього колеса.

- Де магнето? - кричить Вася. - Де переднє колесо? Де, нарешті, хоча б заднє?

- Я взяв, - каже один автодорівець, - карбюратор, він - магнето, він - переднє, а отой-о - заднє.

- Як ви посміли?

- Так і посміли. Лагодить. Колеса попсувалися, карбюратор дає перебої, магнето не запалює.

- Коли ж ви їх полагодите? - питається Вася.

- А тоді, - кажуть, - коли наша черга їздити підійде.

Ну, і що ж ви думаєте?

Стоїть наш автомобіль. Як скеля. Тільки підуть заводити - то керма нема, то циліндрів, то шини, то цілого кузова. Лагодять хлопці...

Ну що ж? Та й продали автомобіль.

Знову почали працювати по-старому: вивісив Вася плакатика, поставив стіл, порозкладав бланки - і попахує біля столу папіросочкою. Праця йде вовсю. На всі сто. Аж шкварчить.

- Так спокійніше, - каже Вася.

І правда, спокійніше. Тільки от не знаю, як зі шляхами. Не кращають, чортові душі!
Як були брудні й непролазні, так і стоять. І чого воно так - сам не розумію.

("Червоний перець", № 1, 1929 р.)